

RAINER WEKWERTH
THARIOT

FEROMON

CÍTÍ
TĚ

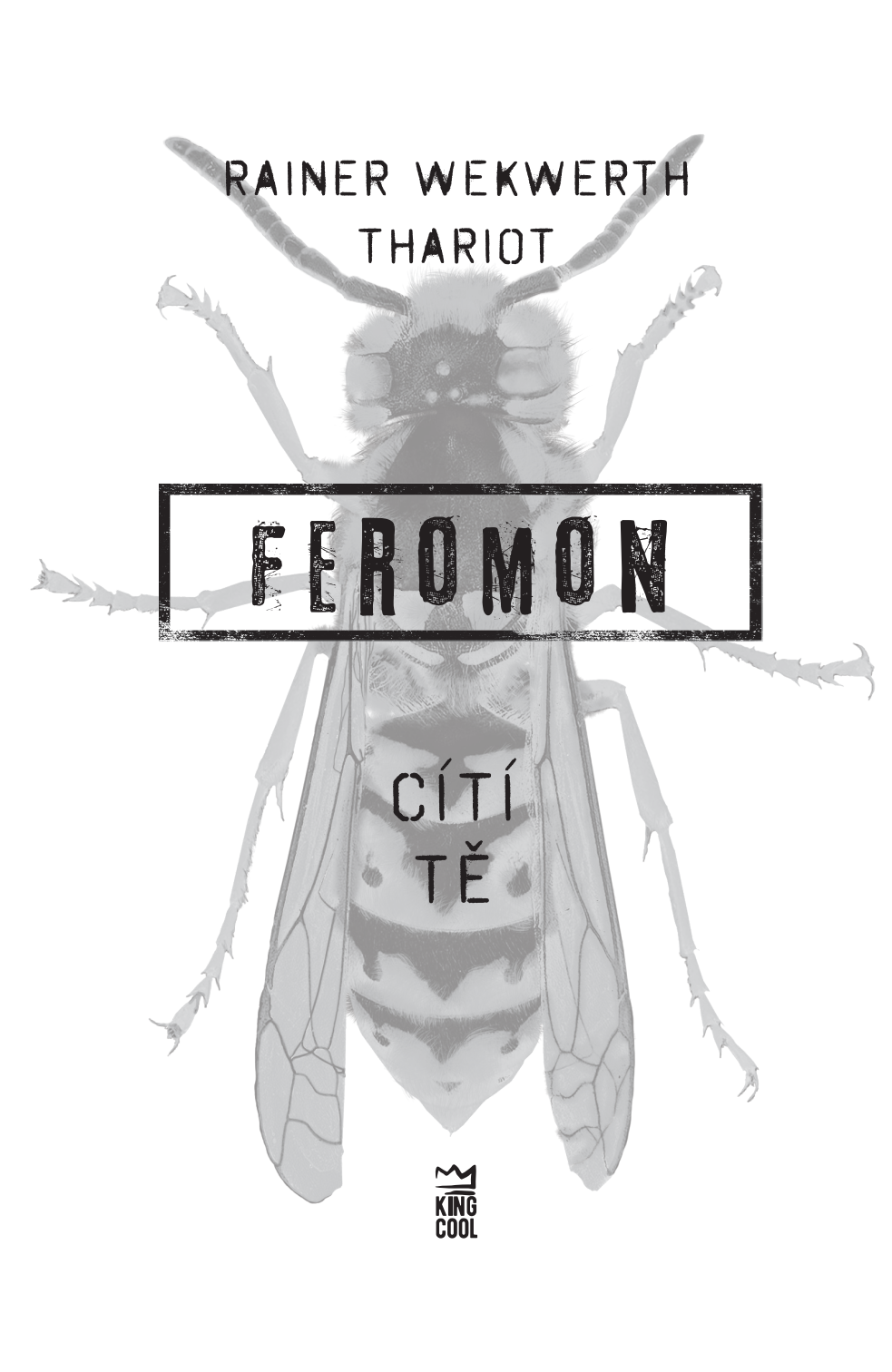
FEROMON

Rainer Wekwerth & Thariot, PHEROMON Sie reichen dich
© 2018 by Planet! in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Adriana Petrlová, 2020
Cover © Frauke Schneider, 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0668-6 (pdf)

RAINER WEKWERTH
THARIOT

FEROMON

CÍTÍ
TĚ

KING
COOL

2018

OKAMŽIK

„Dostaneme ještě šanci,“ řekl Jake a štouchl loktem do svého kamaráda. Alan seděl na lavičce s hlavou svěšenou v dlaních, zatímco obecenstvo na stadionu kolem nich burácelo. Zdálo se, že se tu sešli všichni obyvatelé Vernon Hill, aby zažili národní finále rozhodujícího zápasu v americkém fotbale středních škol proti Sycamore.

Krátce před koncem poslední čtvrtiny byl stav 36:30 pro Sycamore. Míč byl nyní opět na straně domácích. A tak měli konečně příležitost to hostujícímu mužstvu pořádně natřít. Tým Vernon High si nevedl příliš valně. Ani Alan, natož Jake, nebyl ve špičkové formě.

Nebyla to chyba fanoušků. Jejich všudypřítomné povzbuzování připomínalo řádící orkán. Bylo určeno hráčům obrany, kteří za každou cenu musejí zastavit útok protihráče, pokud má pro Jakeův tým existovat ještě nějaká možnost změnit stav skóre.

Stadionem proudil horký vzduch. Byl srpen, léto v Illinois. Jakeovi stékaly krůpěje potu po čele, potil se jako vztekly. Utírání ručníkem nemělo cenu. A to byl dnes nasazen jen párkrát, neboť trenér Sanchez sázel ve většině herních akcí na útočnou formaci Steva Millera v pozici tight end.

Steve byl dobrý, ale ne bezpodmínečně lepší. Oproti Jakeovi měl však jednu obrovskou výhodu – nenosil kontaktní

čochy. Přes ně totiž Jake neustále viděl rozmazaně kvůli potu, který mu stékal do očí.

Zatímco Jake pozoroval, jak to Sycamore nandává jeho týmu, zhostil se ho přece jen pocit, že dnešek je něčím výjimečný. Něco bylo jiné než obvykle. I přes veškeré vzrušení, které ho pohltilo, fungovaly jeho smysly dokonale. Slyšel jednotlivé hlasy diváků z bouřícího kotle. Také chuť žvýkačky, kterou převaloval v puse ze strany na stranu, byla intenzivnější než obvykle. Pouze jeho zrak zůstal stejný jako vždy. Bohužel.

Na hřišti se hra přiostržovala. Obránci právě zaujali postavení a seřadili se proti útočné lajně Sycamore.

„To dáme!“ zopakoval Jake ještě jednou. „Dostaneme ten míč!“ Nechtěl se vzdávat. Dnes určitě ne!

Alan sundal ruce z obličeje. „A co pak?“

„Pak dostaneme šanci, kterou potřebujeme!“

„Oba wide receiveři jsou zranění, chybí nám náhradník. A i kdybysme získali míč, na běhovou hru je to moc daleko.“ Alanovi naprosto chyběl optimismus.

„No a právě proto mi přihraješ. Kolik sekund nám zbejvá?“ Jake v sobě cítil obrovský žár. Určitě to zvládne! Jen je potřeba, aby mu Alan přihrál míč.

Jeho kamarád se k němu udiveně otočil. „Ty sotva dohlídneš na hodiny tady na stadionu, a chceš, abych ti přihrál?“

„Za to můžou kontaktní čochy. Jsou zamlžené potem... Při běhu se to ale zas spraví. Takže, kolik času nám zbejvá?“

„Osmnáct sekund.“

Hra pokračuje. Sycamore útočí. Třetí pokus dostat se těsně za středovou linii a deset yardů před nimi. Protihráčův quarterback drží míč v ruce a chce ho předat runningbackovi. Vtom zakopne a míč padá. Okamžitě se na něj vrhá obránce a jistí ho.

Publikum vybuchuje. Lidi šílí. Vernon Hill dostává poslední šanci! Všichni vyskakují ze sedadel a řvou, co jim síly stačí.

Jake si připadá jako v oku bouře, kolem něj běsní hurikán. Jeho tým přece jen má naději, že ještě vše změní. Všechno, co teď potřebují, je dát touchdown.

„Co teď, Alane? Nasadíš mě?“

„Můžu se na tebe spolehnout?“

„Na sto procent. Chytím míč a poletím s ním přímo do endzóny.“

„Běda ti, jestli to neklapne!“

„Věř mi!“

„Sanchez mi urve hlavu. Určitě má jinej plán.“ Alan se podíval na kouče.

„Jestli vyhrájeme, tak nás poplácá po ramenou. Budeme sakra hrdinové.“ Jake věřil týmu. A také sobě.

„Bože, do čeho se to pouštím?“ vzdychl Alan, zakroutil hlavou a šťouchl Jakea do boku. „Tak jo, běž do toho!“

Trenér si mezitím vzal poslední oddechový čas a pospíchal za Alanem a Jakem. Kolem nich se shromáždila celá skupina útočníků.

Sanchez vzal psací desky a kreslil na ně další herní situace. Plánoval, že se fullback prodere soupeřovou řadou a Eric Dickerson zvládne doběhnout až do endzóny.

„Kouči, to neklapne,“ řekl Alan. Jako jediný z týmu směl trenérovi oponovat. „Máme jen jedinej pokus a Dicky od druhý čtvrtiny kulhá.“

Sanchez se podíval na Dickersona. Podsaditý kluk se širokými rameny a blond vlasy se pokřiveně ušklíbl. „To zvládnou.“

„Tak jo, domluveno,“ řekl kouč, který se na Jakea ani nepodíval.

Rozhodčí zapískal a svolal oba týmy znovu na hřiště. Jakmile tým zaujal útočné postavení, vyslal Alan kódované znamení, že se rozhodl pro jinou taktiku. Hodí míč daleko na tightenda. Hráči ofenzivní lajny by mu měli zabezpečit dostatečné množství času na tuto přihrávku.

Hanley na pozici centra se k němu otočil. „To myslíš vážně?“

„Jo. A teď mi sakra hod' ten míč.“

Jake slyšel každé slovo. Stál na levém křídle na line of scrimmage přímo vedle Robertsona, černošského ofenzivního tackla. Ten se sklonil dolů, aby se připravil na hru, ale současně se na něj podíval s vážnou tváří.

„Proč tak funíš?“ zeptal se. „Je tě slyšet přes celej stadion.“

„Senná rýma,“ odpověděl Jake. „Dneska obzvlášť silná.“

„Tak hlavně chyt' ten míč,“ zabručel. „Chci se dostat do finále.“

Jake neodpověděl. Alan už byl připravený. Čas běžel. Zbývalo pět sekund.

Na stadionu panovalo hrobové ticho. Žádné výkřiky, žádné povzbuzování. Všichni věděli, co je v sázce. Byl to poslední možný zásah domácích. Buď dosáhnou touchdownu, a postoupí tak do finále národního šampionátu, nebo byl celý rok tvrdé práce k ničemu.

Alanovy povely se rozléhaly přes celé hřiště. Při třetím zvolání prohodil Hanley míč mezi nohama dozadu.

Jake viděl, jak ho Alan chytil a couval s ním, aby si zabezpečil víc prostoru. Hráči útočné lajny se tlačili proti soupeřovým obráncům a snažili se chránit svého quarterbacka. Jake se rozběhl. Teď přišla jeho šance.

Oklamal defenzivního enda a sprintoval po postranní čáře hřiště. Supěl a tvrdošijně se díval před sebe. Potřeboval urazit ještě třicet yardů, aby pak mohl zahrnout do středového pole, otočit se a chytit nahrávku.

Pravý linebacker z týmu Sycamore mu byl v patách, nebyl však tak rychlý, aby mu stihl zkřížit cestu.

Jake se dostal do středového pole. Koutkem oka zahlédl soupeřova free safetyho, jak se za ním žene. O toho se musí postarat hned, jakmile chytí Alanovu přihrávku, protože se

bude určitě snažit se na něj vrhnout. Jake plánoval pohyb dopředu s tím, že uhne na bok, a tak snad obránce přelstí.

Zastavil se na soupeřově dvacetiyardové linii a otočil se.

Jako blesk z čistého nebe k němu přiletěl míč, který Alan perfektně hodil. Ani moc vysoko, ani moc nízko. Naprosto dokonalá přihrávka.

Jake napnul ruce vstříc míči. Srdce mu bušilo ostošest. Skoro už ho cítil ve svých rukou. Zdá se, že vyhrajou. Safety se k němu sice blížil, ale zaručeně dorazí příliš pozdě na to, aby mohl zabránit chycení míče.

Míč míří ze vzduchu přímo na Jakea. Už ho skoro má. Diváci třeští. Vypadá to, že jejich tým vyhraje. Vtom však sluneční paprsek dopadl Jakeovi do očí a oslnil ho. Všechno bylo bílé. Kontaktní čočky byly na zlomek sekundy neprůhledné. Ne, teď ne! Jake zasténal. Ticho. Míč narazil do konečků prstů, prolétl mezi nimi a spadl na zem. Safety ho přece jen srazil na zem. Jake si přál zemřít.

Incomplete.

Zazněl hvizd rozhodčího. Utkání skončilo. Prohráli.

Sycamore je porazil.

„Pěkně jsi to podělal,“ zabručel Alan, sotva Jake vstoupil do šatny.

Nikdo další se na něj ani nepodíval. Spoluhráči zírali do země nebo se otočili.

Jake věděl, že to celé zpackal. Jen on sám. Nejenom že překecal Alana, aby mu hodil dlouhou přihrávku, a tím se vzepřel uspořádání sjednanému s koučem. Ale také jen kvůli němu přišel tým o jedinečnou šanci dostat se do finále národního šampionátu. Třeba by Dickerson přece jen zvládl doběhnout do endzóny.

To se však už nikdy nedoví. Posral to.

Pýcha, hrdost a bezbřehá nerozvážnost ho svedly k tomu, že sám sebe přecenil.

„Opravdu mě to moc mrzí,“ řekl Jake, ale věděl, že omluva v takové situaci nestačí.

„To už teď nijak nespravíš. Sanchez mi nakopal do zadku. Přemejšli, jestli mě příští sezonu nasadí jako quarterbacka. Řekl, že nestrpí kapitána týmu, kterej nerespektuje ustanovení trenéra a prosazuje si vlastní strategii. Doslova řekl: ‚Tohle je týmový sport, hra družstev. Tady nemají egoisti, jako jste ty a Merdon, co pohledávat.‘“

„Vyhodil nás z týmu?“

„Ne, ale moc k tomu nechybělo! Ještě je před námi benefiční utkání proti Deerfieldu. Protože je spousta hráčů zraněnejch, neobejde se tam bez nás.“

Bez něj se teda rozhodně obejde. Alan sice řekl *my*, myslel tím ale sebe. „Fakt jsem myslel, že to dám.“

„A já myslel, že si se mnou chce Suzi Hastelová něco začít. Ale teď chodí s Gregem. Někdy se člověk prostě zmejlí.“

„Mrzí mě, že máš kvůli mně takovej průser u trenéra.“

Alan mu položil ruku na rameno. „Jakeu, jseš můj nejlepší kámoš, ale přestaň už s těma nesmyslami. Posrali jsme to. Tečka. Je to pryč. Konec.“

Hanley dorazil ze sprchy. Se svou výškou skoro dva metry a váhou sto dvacet kilo před snídaní vyčníval nad kým-koliv v místnosti. Nazrzlé mokré vlasy se mu lepily k hlavě. S nabručeným výrazem se postavil před Jakea. Na sobě měl jen ručník omotaný kolem pasu. Po široké hrudi mu stékala voda a dopadala na zem. S přimhouřenýma očima hleděl na Jakea a pak z něj vyšlo jediné slovo: „Hajzle!“

Když se odešel obléknout, Jake zhluboka vydechl.

„Jsem rád, že jsme si to vyříkali,“ sdělil Alanovi. Ten se na něj usmál: „Řekl bych, že s Hanleym si nemusíš dělat žádný starosti. Ale Robertson ti to chce dát sežrat.“

Jake se podíval na černocho a ten se za ním zamračeně ohlédl.

„Radši si od něj drž odstup,“ mínil Alan.

Jake si povzdychl. „To bude lepší.“

„Jdeme do Golden?“

Jake byl překvapený, že se ho Alan zeptal. Stalo se tradicí, že po každém zápase šli do Golden Diners a tam ještě chvíli poseděli se spoluhráči a fanoušky. Ale dneska? Po tom čísle, co předvedl? Vždyť ho roztrhají na cucky.

„Radši ne,“ řekl.

„Jakeu, v pondělí půjdeš do školy a beztak se tomu nevyhneš.“

„To je mi jasný, ale myslím, že mě dneska stejně nikdo nechce ani vidět. A ty zklamaný pohledy ostatních mě budou pronásledovat až do postele.“

„Jak myslíš.“

Alan si svlékl dres. Pod ním se objevila široká jizva, která se táhla přes celý hrudník. Když si jako malý kluk hrál, propadl sklem verandy a skoro přitom vykrvácel. Jake byl u toho. Na ten moment nikdy nezapomene.

Kamarád si všiml Jakeova pohledu a také jeho zrak putoval na stejné místo.

„Už je to dlouho, co?“

„Tehdy jsem myslel, že umřeš.“

„No jo, ale pak bych ti přece zpackal tvý dnešní vystoupení. Kdo jinej by ti dokázal hodit tak perfektní nahrávku, kterou jsi, slepče, nechytil. I moje mladší ségra by to zvládla.“

Ačkoliv to neměl v úmyslu, musel se Jake usmát. „Pravděpodobně jo,“ řekl. „Ale ta s námi dneska bohužel nehrála.“

„No tak, pojď s námi do Golden. Tak strašný to zas nebude.“

Jake zavrtěl hlavou. „Jdu domů a stáhnou si na netu videa s rituální sebevraždou. Třeba mě to rozptýlí.“

Alan se usmál. „Ty jseš ale číslo, Jakeu Merdone.“

„Nic, mizim odsud.“

„Nedáš si sprchu?“ zeptal se Alan udiveně.

„Až doma.“

„Tak zatím.“

Alan nastavil ruku a Jake si s ním plácl. „Čau v pondělí.“

Průchod katakombami stadionu dnes Jakeovi připadal delší než kdy jindy. Zvažoval, jestli se má hned vydat domů, nebo se ještě půjde někam projít, aby se zklidnil. Máma se už určitě vrátila z práce. Bude ho objímat a utěšovat, sotva Jake projde dveřmi. Ale to teď nepotřebuje.

Rozhodl se, že nebude čekat na autobus a ty tři míle dojde pěšky. Kromě toho se potřeboval stavit v lékárně, aby si vyzvedl lék na sennou rýmu, která ho stejně jako každý rok touto dobou trápila. Z léku býval ospalý, což by zrovna dneska tolik nevadilo.

Jakmile Jake opustil stadion, najednou se ze stínu na zdi vynořila postava. Robertson. Mladý černoch se k němu pomalu přibližoval a rozhodně nevypadal uvolněně, ale spíš jako šelma připravená k lovu. Jake si ani nestačil všimnout, že Robertson opustil šatnu ještě před ním. Zůstal stát. Co jiného mu také zbývalo. Útěk by byl směšný a beztak neměl šanci vyhnout se konfrontaci, protože Robertson chodil do téže třídy.

Oba byli přibližně stejně velcí, ale Robertson byl silnější, vytrénovanější, prostě hora svalů. Jeho obličej byl naprosto nehybný, z jeho úst nevyšlo jediné slovo.

„Co to má jako bejt?“ zeptal se Jake. „Chceš mi nahnat strach?“ Robertson mu dal takovou ránu do hrudi, až se odpotácel o dva metry dál.

„Tos posral!“ zasyčel Robertson. „Řekl jsem ti, ať akorát chytíš ten zsranej balón, ale tys to fakt totálně posral. Je mi z toho blbě. Jako vítěz šampionátu jsem mohl získat stipendium a dostat se na nějakou dobrou vejšku, ale na to teď můžu totálně zapomenout.“

„Michaeli, sakra, mě to fakt mrzí...“

„Ušetři si ty lítostivé poznámky, nemám chuť je poslouchat. Zmizni mi z cesty.“

„Já...“

Ale to už se Robertson otočil a odcházel.

V RUKOU DĚTÍ

Zvenku oknem doléhalo houkání sirény. Travis si prohlédl ruku. Že by měl strach? Těžko najde odpověď mezi svými vrásčitými prsty. Ta totiž každý den číhala přede dveřmi. Znovu a znovu. Věděl, že by se měl vykašlat na minulost. Přestal se třást. Vzal čipovou kartu, vložil ji do vnitřní kapsy vlněného kabátu a vyhrnul si límec. V New Yorku panovala v lednu příšerná kosa.

Travis se podíval na hodinky, povolil ciferník a natáhl je. Tři pomalé otáčky. Den za dnem. Rituály napomáhaly k přežití. Vyšel z garsonky, zabouchl za sebou dveře a přivolal výtah. Dveře od bytu měly sice tři zámky, žádný z nich však nepoužíval. Proč také, u něj doma nebylo co ukrást. Zaznělo pípnutí. Otevřely se dvojité dveře výtahu pomalované grafiti. Aniž vzhlédl, sjel do přízemí. Znovu se ozvalo pípnutí a kovové dveře výtahu, který páchl po výkalech, se otevřely do chodby. Světlo blikalo, nalevo od něj se povalovaly poštovní schránky rozbité na milion kousíčků a napravo ležel ohořelý kočárek.

Budoucnost je v rukou našich dětí, pomyslel si a položil ruku na biometrickou pojistku vstupních dveří. Bezpečnostní sklo, kamery a rám dveří, který je schopen zastavit kamion, jsou prd platné, když přímo v domě bydlí anarchisti.

„Hej, starej!“ zašuškal někdo z boku a přitiskl mu okamžitě nůž na kabát. „Dej sem prachy!“

„Jen klid... Šáhnu teď pomalu do kabátu.“ Travis cítil tlak čepele na boku a také alkohol, který mladík vypil. Bez obou věcí by se milerád obešel. Jenže tenhle „dobrák“ byl o hlavu větší a minimálně o třicet kilo těžší než on. Navíc se mu na krku vyjímalo nápadné kmenové tetování. Opravdu milý chlapík.

„Hej, starej... Stačí jeden pohyb navíc, a oddělám tě!“

„Ať navalí prachy!“ zavolal druhý mladík, kterého Travis teprve teď spatřil. Byli dokonce tři, i když ne, čtyři! Byla mezi nimi i dívka, stála opodál a mlčela.

„Na... Vemte si ty prachy.“ Travis mu podal svou peněženku. Dokázal si představit pěknější věci než být hned po ránu přepaden přímo před vchodovými dveřmi.

„Víc nemáš?“ zeptal se ho druhý mladík, který sbalil peníze a hodil prázdnou peněženku Travisovi do tváře.

„Bydlel bych snad tady?“

„Nedělej si ze mě prdel!“ Druhý mladík ze zločineckého kvarteta měl šlachovitou postavu a zjizvený obličej. Nejspíš byl mluvčím skupiny. Dívka se otočila. Budila dojem, že je jí celá situace značně nepříjemná. Sakra! Byla snad těhotná? Vyklenuté břicho se nedalo přehlédnout. Zpod šedé kapuce vyčnívaly dlouhé blondaté vlasy, ale její obličej nedokázal rozpoznat.

„Ten starej hcípák lže!“ Chlap s kérkou a nožem ho teď držel svým předloktím pod krkem. Travis lapal po dechu.

Jakákoliv obrana byla nemožná. Chtěli ho oddělat.

„Co tu děláte?“ zvolal mezitím další hlas káravým tónem. Kdosi vystoupil z auta.

„Jdi se vycpat!“ Zjizvený mladík šel za hlasem. Teprve teď Travis rozpoznal poslíčka ze zásilkové služby, který vystoupil z dodávky: obrovský černoch s červeným kanystrem v ruce se k nim přibližoval.

„Nechte toho staříka na pokoji!“ Travisův zachránce se teď sám dostane do problémů, a to do velkých!

„Drž hubu, negře!“ Také ten zjizvený vytáhl nůž, načež se ho dívka z bandy zločinců marně snažila odtáhnout. „Krávo! Nepleť se do toho!“

„Měl bys ji poslechnout!“ řekl poslíček.

„Teď vykrvácíš, negře!“ Zbývaly dva metry, napětí eskalovalo.

„Fakt? Teď?“ Poslíčkův obličej se zakabonil. Neváhal a červeným kanystrem srazil chuligána k zemi. Travis neměl ani tušení, jestli v něm byly cihly, ale mladík se pod silou úderu sesul k zemi do vedlejší potměšilé ulice.

„Pete, zmizme odsud!“ To byla první slova třetího mladíka, jednoznačně nejrozmumnějšího z celé party. Ten velký, který Travis držel v šachu, ho pustil a šel pomoci zjizvenému. Travis spadl na zem. Měl by odsud utéct. Kdyby však jeho nohy spolupracovaly. Vtom si všiml dívčina pohledu. Zahleděla se mu přímo do očí. Nemohlo jí být víc než šestnáct let. Modré oči a v nich spousta strachu. Oči volající o pomoc. Neřekla nic a zmizela.

„Za tohle tě zabiju, negře!“ křičel zjizvený mladík bohatší o další tržnou ránu na tváři.

„Jak jinak...“ Poslíček vypadal, že ho to nijak nevyvedlo z míry. Očividně pracoval v této čtvrti už delší dobu. Sehnul se k Travisovi. „Pane, jste zraněný?“

„Ne, nejsem... Jsem v pořádku.“ Travis se posbíral ze země. „Měli bychom zavolat policii.“

„To už jsem udělal.“ Poslíček ukázal na displej na předloktí, který byl vetkaný do látky jeho hnědého pracovního oděvu. „Policie všechno živě odposlouchávala. Zásahová jednotka se sem dostaví za třicet sekund.“

„Díky.“ Travis se nuceně usmál. Ačkoliv byla policie na jakémkoliv místě činu ve městě dříve než za minutu, pro záchranu života někdy hrálo roli i pár sekund.

„Pane, vaše jméno prosím,“ ptal se ho policista o několik minut později. Travis seděl v bílém policejním voze s modrými pruhy, který se nehybně vznášel půl metru nad zemí. Zdravotník ze záchranky mu ošetřoval ruku, již si Travis poranil při pádu na zem.

„Travis Jelen.“

„Jste opravdu v pořádku?“

„Ano, určitě... nic mi není... jsem v pořádku... díky.“ Vůbec nic nebylo v pořádku. Nebylo to první přepadení, které měl za sebou.

„Máte zdravotní pojištění?“

„Ne.“ To už si Travis delší dobu neplatil. Zdravotník jen pokrčil rameny a dál ho ošetřoval.

„Pane, mohu si naskenovat váš občanský průkaz?“ zeptal se policista zdvořile.

„Jistě.“ Travis položil pravou ruku na mobilní identifikační zařízení, které okamžitě potvrdilo jeho jméno a adresu.

„Bydlíte tady, pane?“

„Ano.“ Tuto informaci Travis nemohl popřít. Garsonka patřila jeho rodičům. Když se v roce 2050 narodil, vypadalo okolí pěkněji.

„Kam jste měl dnes ráno namířeno?“

„Do práce...“ Jako každé ráno. „Jsem lékař.“

Policista přitakal a dělal si poznámky do elektronického zařízení. Travis tak mohl vidět své osobní údaje: datum narození, rodné číslo, trestní rejstřík. Další policista právě zpovídal poslíčka zásilkové služby.

„Pil jste alkohol, pane?“ Tato otázka prostě musela přijít.

„Jsem čistý.“ Travis se už tři roky nedotkl ani kapky alkoholu. To období už nechtěl nikdy znovu zažít.

„Byl jste propuštěn z vazby s podmínkou, že budete po následujících devatenáct měsících abstinovat. Žádný alkohol a samozřejmě také žádné jiné omamné látky.“

Policista za to nemohl, jen dělal svou práci. To Travis byl tehdy ten idiot, kterému ujely nervy. „Pane, mohu vám zkontrolovat hladinu alkoholu v krvi?“

„Samozřejmě...“ Travis neměl co skrývat. Ochotně nechal úředníka, aby mu přístrojem o velikosti cigaretové krabičky přešel sem a tam po hřbetě ruky. Analýza tělesného potu trvala pouhé dvě sekundy. Aktivoval se zelený nápis: *clean*.

„Děkuji vám za pochopení, pane... Coby lékař znáte předpisy.“ Policista nevypadal, že by očekával jiný výsledek. Travis kývl. „Znal jste ty útočníky?“

„Ne.“

„Mohl byste popsat pachatele?“

„Mladíci mezi patnácti a osmnácti roky, jeden z nich byl vysoký metr devadesát, vážil devadesát kilo, měl výrazné tetování na krku. Další měřil metr pětasedmdesát, váha šedesát pět kilo, měl četné jizvy po akné na obličeji.“ Na ty dva jen tak nezapomene.

„Byli dva?“

„Byl tam ještě třetí... Toho jsem ale pořádně neviděl. Všichni měli džíny, tmavé mikiny s kapucí a tenisky.“ Travis přemýšlel, jestli se má zmínit o těhotné dívce. Ne, ta už měla i tak dost problémů.

„Takže tři?“

„Ano.“

„Jste si jistý?“ podíval se na něj policista – mladý úředník kolem třicítky s krátkými tmavými vlasy.

„Myslím že ano...“

„Myslíte?“

„Ano... víc už jsem neviděl. Mladík s nožem mě držel paží pod krkem a tlačil mě proti dveřím.“ Travis si opatrně přešel po bolavém místě. Zdravotník ze záchranky, který mezitím vyplňoval záznam ve svém vozu, mu na vzniklý hematom nanesl mast.

„To vidím.“ Policista se podíval na svého kolegu a ten pokrčil rameny. Oba byli síťově propojení, takže v daný okamžik viděli každý detail, který ten druhý dokumentoval.

„Pane, viděl jste mezi útočníky také nějakou osobu ženského pohlaví?“

„Ne.“

„Někoho s blond vlasy?“

„Je mi líto... ale ne.“ Travis se držel plánu, že do toho tu dívku nechce zatahovat.

„Pracovník zásilkové služby viděl čtyři mladistvé. Mezi nimi jednu dívku.“

„Nemám nic proti... ale neviděl jsem ji.“

„Prý byla těhotná.“ Policista se nenechal odbýt.

„Hmm... co mám na to říct... neviděl jsem ji.“

Rozhovor pomalu začínal být Travisovi nepříjemný. Mrkl na hodinky, už uběhla víc než hodina.

„*Drž hubu, negře!*“ Policista přehrával záznam, který Travisovi unikl z paměti. „*Krávo! Neplet' se do toho!*“

„Pane, komu ten mladík řekl ‚krávo‘? Poslíček vypověděl, že se ta dívka pokusila útočníka zadržet.“

„Hmm...“ Travis měl pocit, že ho právě načapali. „Nevím.“

„V pořádku. V záznamu vašich osobních dat nám chybí e-mailová adresa. Jak se s vámi můžeme spojit, pokud bychom měli další otázky?“

„Nemám počítač.“ Už tři roky. Počítač byl pro Travise totéž co alkohol, a proto se obou věcí naprosto vzdal.

„Virtuální komunikátor?“

„Ne.“ Travis miloval být offline, a jen díky tomu byl ještě naživu.

„Telefon?“

Travis zavrtěl hlavou.

„Jistě...“ usmál se policista. „Proč taky ne.“

„Mohu už jít?“ Travis se chtěl za každou cenu ještě dneska dostat do práce.

„Určitě. Přeji vám pěkný den, pane. Tady je moje vizitka. Pokud na svém ostrově najdete nějaký bubínek připojitelný k síti, budu rád, když se mi ozvete.“

„Děkuji.“ Travis se usmál. Bylo vidět, že policista měl srdce na pravém místě.

Travis sešel po schodech k metru. Kolem něj proudily stovky lidí. Na cestě do práce, na cestě domů nebo na cestě prostě kamkoliv. Lidé nosili „chytré“ brýle, „chytré“ kabáty s displeji na předloktí nebo používali nejrůznější mobilní přístroje. Každý byl online. Na stěnách schodiště visela promítací plátna, na kterých běžela reklama národní fotbalové ligy. Americký fotbal už Trávise také nezajímal. Všude bylo příliš mnoho médií, ale kdyby nejezdil metrem, trvala by mu cesta do práce moc dlouho.

Přepadení by mu mělo dělat starosti, ale nebylo tomu tak. Nic se přece nestalo. Vzali mu jen pár dolarů a prošlou průkazku do knihovny. S tím se dokázal srovnat. Travis miloval život ve Velkém jablku. Proto měl peníze rozdělené do tří peněženek, aby mu nikdo nemohl ukrást všechno naráz, a malí gauneři byli většinou s tímto úlovkem spokojeni.

Travis čekal na příjezd metra, ale vtom mu pohled utkvěl na šedé kapuci. Výška seděla. Byla to ta dívka? Nestála od něj dál než deset metrů. Oddělovalo je však moře zombie, které byly jakýmsi podivným způsobem spojené a kráčely do ztracena. Přijelo metro a celý dav se dal do pohybu.

„Hej!“ zavolal Travis a zvedl paži. Vypadal jako idiot. Nikdo na něj nereagoval, natož ta v šedé kapuci. Sotva na ni dohlédl, kolik tu bylo lidí.

„Ty s tou šedou kapucí!“ Travis by na ni mohl zavolat jménem, kdyby ho býval věděl. Výsledek by však zůstal stejný. Hlasatel stanic řekl něco, čemu Travis nerozuměl. Lidé mluvili jeden přes druhého. Takové normální šílenství ve čtyřicetimilionovém městě. Na zdi stanice metra běžela projekce:

Human Future Project – Pro lepší budoucnost. Tuto celosvětovou humanitární organizaci Travis znal, přestože bojkotoval veškeré sledování médií.

„Hej! Slečno!“ Bez šance, dívka nereagovala. Travis se k ní snažil proniknout přecpaným metrem. Spatřil snad právě blondaté vlasy?

„S dovolením, prosím!“ Travis se prodíral davem. Oproti tomu mu přepadení připadalo jako procházka růžovou zahradou. Už jen tři metry. Někdo ho udeřil do boku, další mu šlápl na nohu.

„Slečno v šedé kapuci!“ zvolal Travis hlasitě, za což sklidil nepřátelský pohled muže, kterému zakřičel přímo do ucha. „Omlouvám se.“ Ještě dva metry.

„*Budoucnost všech je v rukou našich dětí,*“ oznamovala příjemná hlasatelka v projekci nad jeho hlavou.

Travis natáhl paži, chtěl s tou dívkou mluvit, musel s ní mluvit. Ale proč vlastně? Protože ho přepadla? Protože čekala dítě? Sám nevěděl proč.

Už jen poslední metr. Vstoupila do dveří vagonu. Travis ji chytil za rameno a přitom měl pocit, že cítí jahody. Cože? Nejspíš to byla jen mast na jeho krku. Potil se. Dveře se zavřely. Stál přímo za ní obklopený lidmi. Bude s ním muset mluvit.

„Hej, musím s tebou mluvit!“ Travis to konečně zvládl.

„O čem?“ zeptal se mladý muž v šedé mikině s kapucí, který se k němu s údivem otočil.

„Hmm...“ Travis stál jako idiot. „Omlouvám se... Spletl jsem se.“

„Nic se neděje.“ Mladý muž kývl, jasně, omyl.

Travis se otřepal. Co se to s ním děje? Přišel snad právě o rozum? Co vůbec chce od té dívky? Neměl nejmenší tušení.

2018

ZOUFALEC

Uběhl den od zápasu proti Sycamore. Téměř bezesná noc a hnusné komentáře na sociálních sítích.

Alan na tom nebyl o nic líp. I jemu se posmívali a házeli na něj špínu třeba ve smyslu, že zoufalec jako on nikdy nemá šanci dotáhnout to do NFL. Přitom nikdy neřekl, že by se tam chtěl dostat. Jen proto, že hrál špičkově americký fotbal a k tomu byl výjimečný quarterback, si všichni mysleli, že sní o profesionální dráze. Jake ale věděl, že to není Alanův cíl. Alan se chtěl stát lékařem. Nikdo jiný o jeho přání nevěděl, a bylo to tak lepší.

Sám Jake snil o tom, že půjde k vojenskému letectvu a stane se stíhacím pilotem. Ale se svou krátkozrakostí na to musel chtít nechtít zapomenout. Problém byl bohužel v tom, že nikdy nechtěl být ničím jiným, a najednou nevěděl, jakou cestou se má vydat.

Jake odhrnul peřinu a bosky odkráčel po dřevěné podlaze do koupelny. To, co viděl v zrcadle, mu na náladě nepřidalo. Vypadal naprosto vyblitě. Slepené tmavé vlasy na hlavě, pod očima kruhy, že by se na nich dalo cvičit. Hrůza!

Apaticky se pokusil vytvořit účes, ale ani voda a gel na vlasy mu nepomohly vytvořit něco kloudného. Nevadí, stejně dneska nevytáhne paty z domu, tedy jestli se vůbec kdy odhodlá vyjít.

Zítřka je škola. Tam se teprve rozjede ten správný teror. Podat si někoho na internetu bylo ještě v pohodě. Ale určitě všechny víc uspokojí, když uvidí na vlastní oči, jak ten debil, co zpackal hru proti Sycamore, trpí.

Všichni mi to ještě pěkně natrhou.

Pro Alana to nebude tak strašné. Byl to největší talent, jaký kdy Vernon viděl. A byla to především jeho zásluha, že to dotáhli až do play-off a téměř do národního finále.

Ne, budou si ho jen dobírat, však každý ví, co v něm je, a každá proklatá střední v Illinois by ho přijala s otevřenou náručí. Až do odchodu na vysokou školu by Alan mohl ještě rozhodnout o spoustě důležitých zápasů, bude záležet jen na tom, za koho bude hrát.

Mobil na okraji umyvadla začal vibrovat. Jake se krátce podíval na displej. My o vlku... Jake vzal telefon.

„Tak jak se vede, kámo?“

Dobrá otázka, o které musí popřemýšlet. Vlastně – ani nemusí.

„Na hovno,“ odpověděl. „Znáš nejnovější hlášku o mně na ASKu?“

„Myslím, že je znám všechny.“

„Jasně, tak poslouvej.“

„Jak se Jakeu Merdonovi stoprocentně podaří chytit míč?“

„Odpověď?“

„Když obejme svou pravou kouli.“

Alan vyprskl smíchy. „Ta je fakt dobrá,“ zasípal. „Musíš sám uznat, že se povedla.“

„Hahaha,“ zamručel Jake. „Jseš můj nejlepší kámoš a...“

„Hele, buď v klidu. Časem se to uklidní. Venku svítí slunko, můžeme jít do parku.“

„Cože? Ty chceš pozorovat děcka, jak si hrajou?“

„Kámo, tady jde o starší ségry, který na ty malý musej dohlížet a jsou vděčný za jakýkoliv rozptýlení. V parku jich je habaděj. Nejlepší místo k lovu.“

„To není nic pro mě, zůstanu doma a budu truchlit.“

„Ale jdi ty.“

„V pondělí musím do školy.“

„Bude určitě sranda.“

„Koukám, že ty jsi úplně v klidu.“

Alan chvíli mlčel a pak řekl: „Nesmysl. Dva dny jsem řešil každou sračku, kterou o nás kdo prohlásil, ale teď je s tím konec. Život jde dál a fotbal je jenom hra.“

„Tu hlášku bys měl nechat zarámovat a věnovat ji Sanchezovi.“

„Vidíš to, a hned je ti líp. Takže hurá do parku!“

„Ne, zůstanu tady. Na CBS dávají starý filmy o Frankensteinovi, ty mě nakopnou. Aspoň jeden chudák, co dopadl ještě hůř než já.“

„Je to tvý konečný rozhodnutí?“ zeptal se Alan.

Jake přikývl, ale pak mu došlo, že ho kamarád nemůže vidět. „Uvidíme se zejtra.“

Zavěsil a opláchl si obličej. Cítil jednoznačné zlepšení. Ještě když mu kapky stékaly po tvářích a sahal po ručníku, zavibroval mobil znovu. To bude nejspíš Alan, který to nevzdává, a chce ho přemluvit, aby šel ven.

Jake vzal mobil do ruky. Zpráva na WhatsAppu z neznámého čísla. Byl to grafický inzerát s logem, bílým písmem a červeným pozadím. Vypadalo to jako reklama, ale bez nabídky programu nebo služby. Kromě toho byla reklama na WhatsAppu zakázaná.

Human Future Project

Tři slova. Nic víc. Žádný odesílatel. Zvláštní. Takovýto druh zprávy ještě nikdy nedostal, ale tak nějak to sedělo k jeho stavu. Usmál se.

Jo, pomyslel si Jake, přenést se teď tak do budoucnosti by bylo skvělý. Inzerát smazal a šel dolů do jídelny.

„Vzal sis prášek na sennou rýmu?“ zeptala se ho máma, sotva se posadil ke stolu, a zvedla oči od časopisu.

„Dobré ráno, mami,“ řekl Jake.

„Dneska má být velký vítr a ten požene pyl do města, tak to pro tebe nebude žádný med. Kromě toho už je poledne a oběd bude za chvíli na stole.“

„Takže žádná snídaneň?“

„Ne, musím do nemocnice. Za hodinu mi začíná směna a předtím chci ještě něco sníst. Jinak se už k tomu nedostanu.“

„Táta se ozval?“

Stáhla obočí. „Myslíš kvůli tomu zápasu?“

Přítakal.

„Ne, neozval. A mimochodem, ani neposlal peníze. Už tři měsíce neplatí.“

„Mami, žije teď v New Yorku, nemá práci...“

„... a já táhnu dvě šichty naráz,“ přerušila ho. „Jakeu, nevykládej si to špatně. Mám tvého tátu ráda i přesto, že jsme se rozvedli. Ale musí plnit své povinnosti. Já musím taky.“

„Já vim,“ vzdychl Jake.

„Takže, vzal sis ten lék?“

„Jo,“ zalhal. Ve skutečnosti mu tabletky včera došly. Měl v plánu si po zápase vyzvednout v lékárně nové balení. Po střetu s Robertsonem byl ale tak mimo, že na to zapomněl. Ale když se tak nad tím zamyslel, cítil se dobře. Žádné problémy s dechem, opuchlý nos ani slzící oči. A to i přesto, že okno v kuchyni bylo otevřené. Třeba dneska nelítá v okolí tolik pylu. Nebo jen takový, na který není alergický.

Jak nad tím tak hloubal, ucítil něco spáleného.

„Mami, máš něco na plotně?“ zeptal se.

„V troubě. Dneska bude grilované kuře s bramborovou kaší. Proč?“

„Smrdí to... no... jako spálený...“

„Cože?“

Vyskočila od stolu a utíkala do kuchyně. Jake slyšel, jak trouba zasyčela, když máma otevřela skleněná dvířka. Z trouby se linula nádherná vůně pečeného masa.

„Díkybohu,“ ulevilo se jí. „Vše v pořádku. Můžeme servírovat. Prostří stůl, prosím.“

Zvláštní. Jake si byl jistý, že se něco pátilo. Pokrčil rameny.

Zatímco pokládal talíře a příbory na stůl, jeho máma přinesla v keramické míse dokřupava upečené kuře. Postavila mísu doprostřed stolu a spěchala do kuchyně pro bramborovou kaši.

Jake si jí naložil plný talíř a vzal si kus kuřecího prsa. Máma byla dobrá kuchařka a tohle bylo jeho úplně nejoblíbenější jídlo. Neměl proto v plánu ztrácet příliš mnoho času.

„Jakeu, prosím.“

„Co je?“

„Však ty víš.“

„Musíme se pokaždé před jídlem pomodlit? Nikdo kromě nás už to dneska nedělá.“

„Děkujeme Bohu za to, že se máme dobře.“

„Amen.“

Máma se na něj podívala přísným pohledem, potom sklonila hlavu a tiše se pomodlila.

„Tak se do toho můžeš pustit.“

Jakmile si Jake strčil poslední kousek do pusy, zapil ho hltém vody a všechno spláchl, byl tu zápach znovu. Během jídla na něj zapomněl, ale pach byl najednou silnější než předtím. Něco hořelo. Zcela nepochybně.

Jakeova máma byla právě na odchodu. V otevřených dveřích se ještě otočila.

„Mohl bys, prosím tě, sklidit věci ze stolu a zapnout myčku?“ požádala ho.

„Jasně, zařídím,“ řekl Jake, ale myšlenkami byl u toho podivného zápachu.

„Pojedu autobusem. Auto máš tedy volně k dispozici, kdybys chtěl v tom pěkném počasí třeba něco podniknout. Mám tě ráda.“

„Já tebe taky.“

A byla pryč.

Jake začíchal. Kouř. Oheň. Vstoupil do kuchyně. Otevřel troubu. Byla v pořádku, ještě vlažná, ale nic v ní nehořelo. Jake pokládal ruku na jednotlivé části varné desky. Všechno bylo vypnuté. Porozhlédl se po kuchyni a zkontroloval elektrospotřebiče. Nic.

Celý zmatený stál uprostřed kuchyně.

Kde byl ten zápach nejsilnější?

Měnil pozice.

Tady. Pod otevřeným kuchyňským oknem.

Pach ohně přicházel zvenku.

Nepálí třeba pan Hickins listí na zahradě?

Ne, na to je příliš brzo a kromě toho Jake pochyboval, že by si starý pán hrál na zahradě s ohněm. Sousedovi bylo asi devadesát, žil sám a třásl se mu nohy. Přesto šel Jake ke dveřím a rozhlížel se.

Bylo vedro. Slunce žhnulo a šimralo ho po holých pažích.

Venku to bylo ještě intenzivnější a teprve teď bylo Jakeovi jasné, že to není obyčejný zápach. Žádné jídlo, žádné spálené listí. Bylo to něco jiného. Něco většího.

Ať se koukal, jak se koukal, kouř nikde neviděl.

Co má dělat?

Tušil, že někde vypukl požár, jenom nevěděl kde. A také nevěděl, co hoří. Přesto cítil, že kvůli tomuto zápachu hrozí nebezpečí. Nějaký vnitřní hlas mu to říkal.

Chvilí se rozhodoval, jestli má zavolat hasiče. Co jim ale řekne? Vždyť by ho měli za blázna.

Tuto možnost tedy zavrhl. Stejně ale nemůže jen tak nečinně stát. Třeba je někdo v nebezpečí, a i kdyby ne, cítil povinnost to zjistit.

Zatraceně!

Původně chtěl celý den zůstat doma, ale nakonec z toho nic nebude. Šel dovnitř pro klíčky od mámina auta.

Před garáží, jejíž vysouvací vrata už delší dobu nešla otevřít, stála Honda Civic. V létě to nebyl problém, ale v zimě tu panovaly nízké teploty, takže obvykle tenhle křáp nenaskočil. Nejednou kvůli tomu přišla máma pozdě do práce, a dostala se tak do konfliktu s vedením nemocnice.

Jakeův pohled putoval po rezavých vypouklinách. Kára vypadala jako leopard s hnědými fleky na zelené srsti. Skutečně trapné s tímhle jezdit. Ale pořád lepší než jít pěšky. Nasedl do auta.

Jako vždycky musel dvakrát bouchnout dveřmi u řidiče, než se zavřely. Vložil klíček do zapalování. Benzin skoro žádný.

Díky, mami.

Nastartoval motor, který se škytavě probral k životu, a stáhl okýnko.

Jake se rozhodl jet za zápachem. Přestože nic neviděl, odér byl tak silný, že ho mohl bez problému sledovat, když se trochu vyklonil z okýnka a zavěťřil.

Vycouval od domu a vyjel ulicí dolů.

Jake už deset minut kroužil po městě, následoval pach, zatačel do bočních ulic, které nikdy předtím neviděl, a vzal to i přes opuštěnou továrnu.

Bylo to těžší, než si myslel. Vítr, který věčně měnil směr, si s ním pěkně pohrával. Vždycky když už si myslel, že ztratil stopu, znovu ucítil závan. Zřetelně byl čím dál intenzivnější.

Jakeovi se zdálo, že dokonce dokáže rozpoznat, co všechno hoří a pálí se. Identifikoval látku, dřevo a z části umělou hmotu. Tato směs mohla představovat všechno možné. Nejspíš však jen nějaký idiot pátil odpadky, přestože byla

neděle. Něco ale Jakea hnalo dál, aby pokračoval ve svém pátrání. Takový zvláštní pocit v břiše, ale silnější než jaký znal.

Nakonec se dostal na okraj města a pomalu jel úzkou uličkou, až přijel k domu, který už měl nejlepší léta za sebou.

Dvoupatrový dům, ze zdi se odlupovala původně bílá, nyní šedivá barva, a k tomu dřevěná veranda coby přístavba. Stručně řečeno, dům vypadal celkem zašle a Jake si kladl otázku, jestli je opuštěný. Vtom spatřil v oknech závěsy. Zastavil.

Obestřel ho neskutečný zápach.

Jednoznačně v tom domě něco hořelo, ačkoliv zvenku nebylo nic poznat. Žádné plameny. Žádný kouř. Nic. Všechna okna zavřená.

Jake vystoupil z auta, běžel ke vstupním dveřím a zaklepal na ně.

Žádná reakce. Poslouchal, ale nic neslyšel. Zápach už byl neúnosný. Zdrženlivost a ohledy šly stranou. Jake na dveře zabušil.

Dveře vlétly dovnitř. Vyvalil se na něj hustý černý kouř. Jake klopýtal zpátky, paží si zakrýval nos a nezadržitelně kašlal.

Kouř byl za chvíli pryč. Konečně trochu viděl. Před ním byla chodba. Na věšáku visely kabáty a bundy. Na zemi ležel koberec. O stěnu byla opřená stará komoda.

Po ohni ani památky, ale z otevřených dveří sklepa dýmal kouř.

„Haló!“ zavolal Jake a poslouchal. „Je tam někdo?“

Ticho. Žádný zvuk.

Volal dál a přemýšlel, jestli nemá přivolat hasiče. Náhle uslyšel tiché skuhrání a pak kašlání. Slyšel to velmi slabě.

Jake neváhal ani sekundu a vrazil dovnitř.

PROHLÍDKA

Dneska neměl svůj den. Travis vyšel z metra s pocitem, že něco ztratil. Bylo to zvláštní, protože nevěděl, oč vlastně přišel. Blondýnu s kapucí nedokázal pustit z hlavy. Znal ji? Třeba z dřívějšíka? Ne, měl dobrou paměť na obličeje. Bylo to něco jiného, co ho znepokojovalo, ale i instinkty mohou klamat.

„Potřebuji kafe...“ zamumlal a stoupal po schodech nahoru. Lidé, reklama, hlasy a hluk kluzáku, který se vznášel jen deset metrů nad ulicí, už k němu nepronikaly. Stačily jen čtyři stanice metra, aby se ocitl v úplně jiném světě: New York žil, pulzoval a hrozil, že každou chvíli vybuchne.

Holografická animace modelky v životní velikosti přitahovala pozornost kolemjdoucích. Dívka v červených letních minišatech se pohupovala v bocích a oslavovala tím konec zimy. Technologie a komerce už dokázaly téměř nemožné. Displeje, animace, všeho bylo daleko víc, než kolik byl Travis schopný snést.

Zbývá ujít půl bloku a je v cíli. Humanitární organizace, pro niž nezištně pracoval, provozovala na Warren Street, přímo u City Hall Parku, lékařské centrum zvané Walker-Center pro bezdomovce. Bylo určeno lidem v tísní, jichž bylo v roce 2118 určitě méně než před sto lety. Ale i tak,

byli tady, především ve velkoměstech jako New York, který očividně magicky přitahoval všechny ztroskotané duše kontinentu.

„Ahoj, Traviši,“ pozdravila ho Susan Walkerová, jež u dveří dohlížela na to, aby se ve zdravotním středisku všichni chovali slušně. „Přešel tě parní válec, nebo co se stalo?“

„Ani se neptej.“

„Co to máš s krkem?“ Susan, jen o pět let mladší než on, byla velmi všímavá osoba. Nevážila snad ani šedesát kilo, nedokázala už moc rychle chodit, ale zvládla jedním gestem umravnit i ty nejdivočejší návštěvníky. Co ji Travis znal, nebyla ani jednou napadena.

„Zakopl jsem.“

„To jsou žvásty... Přepadli tě,“ prohlásila rezolutně a stáhla mu límec kabátu.

„Nic se nestalo...“ Člověk ji prostě nemůže obelstít, i když to myslí dobře.

„Vypadáš, jako by na tebe šlápl kuň... Však ty víš sám nejlíp, že taková zranění jsou ošemetná!“

„Ano, vím.“

„Potřebuješ lékaře!“

„Chceš se o mě postarat?“

„To by se ti líbilo, co?“ Susan sevřela rty a šťouchla ho pěstí do paže. „Čeká tu na tebe přes dvacet pacientů. Dneska jich je víc než jindy.“

„Od toho jsme tady.“ Travis si byl jistý, že se hematom vstřebá.

„Od toho jsme tady...“ Susan se právě otočila k dalšímu návštěvníkovi, Asiatce, která se svým dítětem vstoupila do střediska. Vypadala nejistě, třásla se a očima hledala, kam by si sedla. „Dobře, že jsi k nám přišla. Pojď se nejdřív ohřát. Dáš si šálek teplého čaje?“

Asiatka nesměle přitakala. Asi dvouleté dítě, jež držela v náručí, se na Susan ani nepodívalo. Srdečné uvítání, jako

mezi přáteli, dokáže zázraky. Travis si byl jistý, že ženu s dítětem ve středisku ještě nikdy předtím neviděl.

Odešel do své ordinace, sundal si kabát a podíval se do zrcadla. Díval se na něj starý muž se šedivými vlasy, vyzábělý a s vráskami, které byly tak hluboké, že by dokázaly udržet mince. Už dopoledne měl unavené oči. Na chvíličku zaváhal, zda by si nedal nějaký drink, jako to měl ve zvyku dřív. S alkoholem šlo všechno líp. Ne, otřepal se. Už nikdy víc! Alkoholu se ani nedotkne!

Hematom na krku měl tvar trojúhelníku a táhl se od brady přes ucho až ke klíční kosti.

Někdo zaklepal na dveře.

„Dále.“ Travis si přes sebe přehodil bílý plášť, aby si ho někdo náhodou nespletl s bezdomovcem.

„Můžeš to prosím převzít?“ zeptal se ho Jeremie, mladý lékař, který tento týden mohl vypomáhat jen dopoledne. Za hodinu mu začíná směna v Presbyterian Lower Manhattan Hospital.

„Ano.“

„A teď mi ukaž nohu!“ vyzval Travis prvního klienta. Martin žil na ulici už celou věčnost, dřív prý psal knihy, ale teď už tenhle stařík nebyl schopný napsat ani své jméno.

„Nemůžeš mi dát prášek?“

„Který pak prodáš? Ne.“ Travis věděl, že spousta jeho klientů prodává léky, které jim ve středisku dají, a kupují si potom alkohol. Martinova noha byla tak strašně oteklá, že sotva mohl chodit. Opilí bezdomovci nezpozorují, když jim omrznou prsty u nohou. Od určité chvíle už nevnímají bolest.

„Ale já potřebuju jen jeden prášek!“ Martin tvrdošíjně stál skloněný před ošetřovacím křeslem a přes rozcuchané vlasy se díval do země. Travis by mu mohl udělat kázání a říct mu, že s takovou třeba zemře na sněh. Ale kdo by chtěl něco takového poslouchat? Ani Martin, ani on.

„Ukaž mi nohu... A pak ti dám prášek. Souhlasíš?“ Travis byl ve svých metodách ošetrovatelského procesu pragmatický.

„Slibuješ?“ Martin vzhlédl.

„Slibuji!“

„Věřím ti, doktore!“ Martin se posadil.

„To můžeš...“ Travis otevřel skříň, vytáhl z ní malou lahev s bourbonem a podal ji pacientovi. Malému dítěti se přece také dává něco na hraní.

„Doktore, jseš kámoš!“ Martin se napil a opřel se dozadu, zatímco mu Travis rozevíral botu. Smrdělo to jako rozkládající se maso.

„Bolí to?“

„Všecko v pohodě.“ Martin už nic necítil. Travis vyzul navlhrou polobotku. Původně bílá ponožka byla nyní červené, hnědé a černé barvy. Travis ji nůžkami rozstříhl, vyčistil ránu, odstranil mrtvou tkáň, dal Martinovi dvě injekce, vše vydezinfikoval a nohu obvázal. Ten muž patřil na kliniku.

„Jsem hotovej?“ zeptal se Martin za chvíličku. Bylo vidět, že ho zraněná noha vůbec netrápí. Travis mu nechal zbytek bourbonu, ten aspoň neprodá.

„Popros Susan o nový pár bot.“

„Provedu.“ Martin se rychle odbelhal. Travis moc dobře věděl, že nescházelo mnoho, a sám by na tom byl podobně. Sáhl po kávě, ale až když na rtech ucítil studený okraj hrnku, zjistil, že je šálek prázdný. Ve vedlejší místnosti si mohl dolít. Dveře se otevřely a do ordinace vstoupil další pacient.

„Moment prosím... Hned přijdu,“ zavolal Travis z vedlejší místnosti, kam se zdravotníci uchýlovali ke krátké přestávce. Ale i zdejší konvice byla prázdná. Zašel tedy do velké společné kuchyně. Tam bude čerstvá káva určitě.

„*Není to skvělé, že už třiadvacet let nedošlo na celém světě k žádným válečným střetnutím?*“ pronesla známá politička k moderátorovi talkshow. Letos jsou volby, takže měla

za úkol ještě posbírat nějaké ty body pro senát. Rozhovor běžel na obrazovce zavěšené na stěně.

„Podle některých názorů prý můžeme předchozí vlády považovat za politicky úspěšné. Především podle Evropanů, kteří již před desetiletími vystupovali proti protekčním tendencím naší administrativní správy.“ Moderátor zaujal kritický postoj.

„Žádám vás, jsou to naši přátelé. Nikdy neexistovala žádná evropská linie, která by stála proti nám. Spojené národy se mohou díky naší politice zpětně podívat na pětadevadesátiprocentní pokles světové chudoby za uplynulých sto let. Terorismus je minulostí. Fundamentalistické ideologie ztratily význam.“

Také kriminalita je na historicky nejnižším bodě. Žijeme v intaktní společnosti, ve které si každý může najít své místo. Připouštím, že... v některých velkých metropolích musíme ještě zpracovat skládky jedovatých odpadů, ale ujišťuji vás, že...“

Výroky političky se nedaly poslouchat. Travis už je ignoreval a odcházel s vroucí kávou zpátky do ordinace. Podle jejího sdělení se může považovat za šťastlivce, že bydlí v jedné z mála dosud existujících špatných čtvrtí.

„Jak ti mohu pomoci?“ zeptal se Travis, když za sebou zavřel dveře a postavil si kávu na poličku.

„Já...“ Koukaly na něj oči velké jako tenisáky zasazené do vyplašeného obličeje mladé ženy. Mladé těhotné ženy s blond vlasy, která žmoulala tkaničky své šedé mikiny. Po prvním slově se zarazila. Samozřejmě že ho hned poznala.

Travis ani nestačil něco říct. Vyskočila a chvátala ke dveřím. Přestože byla těhotná, byla rychlejší než on. „Stůj... prosím... pomůžu ti!“

Tři kroky přede dveřmi dostala křeč a hlasitě oddychovala. Travis šel k ní. Pomalu, nechtěl ji honit. Rozbrečela se a bezmocně se sesula na kolena.